

راه توده

دوره دوم شماره ۷۲ - خردادماه ۱۳۷۷

"ستاد توطئه" باید متلاشی شود!

تمام توطئه‌ها، علیه جنبش مردم از یک ستاد ویژه رهبری می‌شود، که برجسته‌ترین روحانیون عضو آن عبارتند از: آیت الله خزعلی، آیت الله کنی، آیت الله موحدی ساوجی، آیت الله موحدی کرمانی، ناطق نوری، شیخ واعظ طبسی. آیت الله محمدی گلپایگانی، رئیس دفتر رهبری با این ستاد تماس و به آن رفت و آمد دارد! (فوق العاده)

نطق فرمانده سپاه
را چه کسی نوشت
و بدستش داد؟ (ص ۶)

گزارش "راه
توده" از مراسم
۲۰ خرداد، در
دانشگاه تهران

(ص ۳)

نامه‌های "راه توده" خطاب به
نامه مردم و سازمان فدائیان خلق
ایران - اکثریت

کدام جلسه؟
کدام سیاست؟

(ص ۱۹)

سه دیدگاه
درباره حضور احزاب
در جامعه

(ص ۱۴)

کار کودکان
و سه نوع
پاسخ به آن

(ص ۲۸)

در صفحات دیگر

- * سمت گیری اقتصادی در ایران و بحث‌های مطبوعات
- * سرخ گروه‌های فشار به خارج کشور هم بند است!
- * چرا هزینه سفر تیم کشی ایران را یک شرکت امریکائی پرداخت؟
- * محمد علی مهیبد چشم از جهان فروبست

۵۰ سال از اشغال
فلسطین گذشت

جنبش انقلابی ایران در چه مرحله ایست؟

در آغاز دومین سال انتخابات ریاست جمهوری، همه میهن دوستان و نیروهای ملی و طرفداران تحولات مثبت در ایران، در برابر این چند سؤال بسیار مهم قرار دارند: اوضاع در داخل کشور به کدام سمت حرکت می‌کند؟ توطئه‌ها، به یک عمل کودتائی علیه رای و خواست مردم ختم خواهد شد؟ جنبش کنونی مردم ایران، که نسل جوان در کانون و مرکز آن قرار دارد، برای مقابله با مخالفان این جنبش وارد مراحل نویی خواهد شد؟

مردم خواهان، آزادی، حکومت قانون، پایان غارتگری، حفظ استقلال کشور، طرد ارتجاع مذهبی-بازاری و برقراری عدالت اجتماعی اند. این مجموعه، که خائنین به انقلاب بهمن ۵۷ تا کنون مانع تحقق آن شده‌اند، امروز، "برنامه حداقل" جنبش نوین انقلابی ایران است.

بنظر ما، پیش از هر پاسخی به این سؤالات باید دید، طی یکسال گذشته، در ایران چه گذشته است. تصور نمی‌کنیم، بر سر این واقعیت اختلاف نظری با کلیه نیروها و افراد واقع بین وجود داشته باشد، که جنبش عمومی مردم ایران و بویژه جنبش نسل جوان و دانشجویی کشور، طی یکسال گذشته بسیار بیشتر از دوران کارزار انتخاباتی مجلس پنجم و فاصله آن تا انتخابات ریاست جمهوری، با حقایق پنهان در دستگاه حاکمه جمهوری اسلامی آشنا شده است: نهادها و حوزه اختیارات آنها را باز شناخته و بکار گیری از اهرم‌های قانونی برای ایجاد تحولات در جامعه را، در دستور کار خود قرار داده است. در طول این یکسال، مقابله ارتجاع مذهبی، بازاری‌های غارتگر و سرمایه داری نوپا و تجارت پیشه ایران علیه جنبش مردم، هر چه بیشتر و وسیع تر به شناخت عمومی از این طیف ختم شد. شناختی که حزب توده ایران، از ابتدای پیروزی انقلاب و برای دفاع و حفظ دستاوردهای انقلاب بر ضرورت آن پای فشرده بود. در واقع گوشه‌هایی از حقایق، که از سال ۱۳۶۱ در عمق باتلاق حکومتی جریان داشت، به روی آب آمد. شکنجه گران و علمین و مدافعان آن در بالاترین مراجع قضائی، انتظامی و بر سکوی خطابه‌های نماز جمعه و تریبون مجلس اسلامی و در کسوت سردبیر و مدیر مسئول روزنامه هائی نظیر "کوهان"، "رسالت"، "جمهوری اسلامی"، "شما"، "شلمچه" و... نقاب از چهره خویش برداشتند. ماجرای پورش به شهرداران تهران، دستگیری برخی رهبران دانشجویی و برخی دگراندیشان مذهبی، بزرگترین دستاوردی که برای جنبش مردم به همراه داشت، همانا افشای شکنجه در زندان‌ها و وادار کردن دستگیر شدگان به اعترافات زیر شکنجه بود.

مردم با دستگاه قضائی، زیر ساخت‌های آن، حوزه اختیارات و مسئولیت‌های آن و نقش رئیس این قوه، که برگزیده رهبر جمهوری اسلامی است، آشنا شدند.

مردم پس از کارشکنی‌های بخشی از نمایندگان مجلس کنونی در کار دولت، و بویژه با تصویب ارتجاعی‌ترین قوانین (بویژه در ارتباط با حقوق زنان)، تصویب لوایحی که بخشی از بودجه دولت را در اختیار نهاد هائی نظیر "کمپته امداد" و "بنیاد مستضعفان" قرار می‌دهد، تا توطئه علیه دولت و اقتصاد کشور را تشدید کنند و... با حوزه اختیارات و اهمیت مجلس و انتخابات آن بسیار فراتر از گذشته آشنا شدند. (بقیه در ص ۲)